

1709. Dec. 1888: L. Beh. af Lovf. om det offentlige Fattigvæsen. 1710

forstøttet med en Skrivelse. Jeg kan som sagt forstaa, at man lader den Vedkommende betale Staden, det kan man endda komme ud over, men det Andet vil føre en stor Familie over paa Kommunerne, og det vilde være høist urigtigt overfor Kommunen. § 69 og § 70 havde jeg ønsket, at det ærede Medlem havde ordnet paa en anden Maade, og dog er jeg ham taknemlig for, at han i det Mindste har medtaget dem, om ikke af anden Grund, saa dog til Mindelse for os Medlemmer, der ere komne senere ind i Thinget, om hvad man i 1874 og 1875 mente om disse Forhold. Jeg skal indrømme, at Bestemmelserne deri ere grumme vage; det er sikkert nok, thi naar man siger, at den Familie eller den Mand skal være over 60 Aar, ikke have nydt Fattighjælp, eller dog have betalt den tilbage, have ydet Tilskud til Kasser i et saa stort Maal, at han har sikret sig i sin Alderdom, at det skal være paa Grund af Alderdomsvagthed eller anden Aarsag, og at endelig Hjælpen tilsidt ikke maa være større end det, den Paagældende selv har indskudt i Kassen, bliver det Hele grumme flint, naar vi komme til Enden. Men jeg er dog glad ved det; thi deri ligger den Tante, at man kan hjælpe disse Folk uden at betragte det som Fattighjælp. Jeg kan anvende det Samme paa § 70; det, som ligger i den, er jeg glad ved; deri ligger nemlig den Tante, at vi kunne komme værdige Folk til Hjælp i deres Alderdom eller i Sygdomstilfælde, uden at de skulle gaa hen og falde ned i anden Klasse af Mennesker og miste deres borgerlige Rettigheder. Altsaa at faae det høfligere udviklet er vort Maal, og det maa vi se gjennem de forskellige Forhold at faae ordnet. Her vil jeg sige til det ærede Medlem fra Frederiksvært (Hölsch), naar han egentlig mente, at dette Forslag var kommet frem lidt i Utide, lidt paa Ryds af de Forslag, som ere fremme til at ordne disse forskellige Forhold, at blive vi enige om disse forskellige Ting, saa lade vi det staa; der er vel Sagen, der er saa sangvink at tro, at dette Forslag bliver til Lov i Aar, det har jeg da ikke troet. Jeg tror, at det, vi maa udrette ved Behandlingen af dette Forslag i Aar, er, at vi skulle lægge vore Tanker deri og faae Indenrigsministeren til at tage det frem næste Aar og faae et velordnet For-

slag ud af det. Dersom vi skulde kunne faae Forholdene ordnede angaaende de Fattiges Kasse eller Hjælpekasserne eller f. Ex. angaaende Hjælp af det Offentlige til saadant Noget som Sygdom og Læge o. s. v. er det jo ikke Mere, end at man næste Aar kunde sætte disse Bestemmelser ind i Loven. Af samme Grund kan jeg godt forstaa, at den ærede Forslagsstiller ikke har taget en anden Bestemmelse med, idet der jo ogsaa er Forslag fremme derom, det er om Eftergivelse af Fattighjælp, thi det vilde jo ellers høre hjemme i en Fattiglov, men jeg vilde paa dette Omraade i Grunden dog have ønsket, at det ærede Medlem nu havde optaget de Bestemmelser, som han maatte nok er vidende om ere fremme, og hvorved det bestemt kunde blive pointeret, hvad vi endnu leve i Taage om, at et Sogneraad er bemyndiget uden Amtsraadets Samtykke til at eftergive Fattighjælp. Vi vide, at den høitærede Minister deler denne Anskuelse med Thinget, men man har ikke noget Bestemt for det, uden en Udtalelse herfra, og man veed jo ogsaa, at der har været Amtsraad i Sjælland, der have nægtet saadan Approbation. Trods dette tror jeg dog, at de Udtalelser, der ere faldne for et Par Aar siden, have hjulpet til, at mange Sogneraad have benyttet sig af denne Ret i meget større Maal end tidligere. Men i en Fattiglov maa det være paa sin Plads at sige: Det kan tillades, at Sogneraadet gjør det, ligesom ogsaa den Bestemmelse vilde være paa sin Plads, at den Fattige efter et vist Tidrum maatte kunne forlange Eftergivelse. — Naar jeg skulde udtale mig i det Hele om Fattiglovsforslaget i dets store Træk, da staar det for mig saaledes, at det Første og Noget af det Vanskeligste ved en saadan Lov vilde være, hvad der ogsaa er bevist her i Thinget flere Gange, at man kommer til at skjelne mellem værdige og uværdige Trængende; thi sikkert er det, at det, der har gjort det strengt for Mange at være paa Fattigvæsenet, er det, at de ere komne i Hus sammen med Personer, som de aldrig burde have været sammen med, og derfor er dette et meget vigtigt Punkt, men jeg skal indrømme, der er et noget vanskeligt Punkt, thi det vil jo ofte bero paa et Skøn. Jeg vil f. Ex. sige, at jeg kjender en Kvinde, som, ja, jeg vil ikke